

ทวดหน้าฉา : ที่มาและเรื่องราว

โดย คำรพ เกิดมีทรัพย์

รูปเคารพในศาลาทวดหน้าฉาภาพโดย พี่ระพล สงสาป

คำว่า “ทวด” ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๔๔ มีคำจำกัดความที่แน่นอน ว่า ทวด เป็นคำนาม หมายถึง พ่อหรือ แม่ของ ปู่ ย่า ตา ยาย ขวด กี่ว่า. ส่วนพจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ พ.ศ. ๒๕๕๐ ทวด เป็นคำนาม จำแนกความหมาย ๓ ประการ ดังนี้

ประการที่ ๑ หมายถึง พ่อแม่ของปู่ย่าตายาย, บรรพบุรุษ หรือผู้มีบุญวาสนาที่ล่วงลับไปแล้ว

ประการที่ ๒ หมายถึง สัตว์ที่มีอายุมาก ตัวใหญ่ หรือมีลักษณะพิเศษเชื่อว่าพญาสัตว์ ชาวบ้านถือว่าศักดิ์สิทธิ์ เช่น เข้ทวด,กูทวด, ข้างทวด,เลือทวด เป็นต้น

ประการที่ ๓ หมายถึง จิตวิญญาณที่สิงสถิตอยู่ในที่ต่าง ๆ เชื่อว่ามีอำนาจบันดาลสิ่งดีร้ายแก่ผู้ปฏิบัติ บทความนี้ กล่าวถึง “ทวด” ที่มีความหมายตามพจนานุกรมภาษาถิ่นใต้

ทวดหน้าฉา

องค์การบริหารส่วนตำบลฉลอง บ้านทีกประวัติความเป็นมาของตำบล มีข้อความน่าสนใจ เก็บความมาเล่าต่อ ความว่า...ในสมัยพระเทพราชา ตรงกับ พ.ศ. ๒๒๓๑ - ๒๒๔๖ ตอนนั้น ฉลอง เป็นเมืองขนาดเล็ก ขึ้นกับเมืองนครศรีธรรมราช พระเทพราชา สั่งให้กองทัพยกไปตีเมืองนครศรีธรรมราช

ท่านหมื่นเมืองฉลอง ได้ช่องสุ่มผู้คนตั้งค่ายฝึกอาวุธเพื่อต่อสู้กับกองทัพพระเทพราชา เรียกกองกำลังของตนว่า กองทัพน้อย ต่อมาท่านหมื่นทราบข่าวท่านจอมหาญ ที่ค่ายทับขาม(ละแวกวัด สุชล ปัจจุบัน) พ่ายแพ้แก่ทัพกรุง และถูกฆ่าตาย ทัพกรุงก็ยกผ่านพ้นไปแล้ว เรื่องจึงสงบลง

ต่อมาที่ฝึกอาวุธนั้นชาวบ้านเรียกว่า นาค่าย บางคนเรียกว่า หุ่นสู้เมือง

เมืองฉลองก็ยังคงความเป็นเมืองเรื่อยมา พ.ศ. ๒๓๕๔ สมัยรัชกาลที่ ๒ คือพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย แห่งกรุงเทพมหานคร ได้มีคำสั่งให้เจ้าพระยานครศรีธรรมราช จัดการปกครองเมืองเสียใหม่ให้เป็นระเบียบ ทางเมืองนครศรีธรรมราช จึงจัดการแบ่งเขตการปกครองออกเป็นเมือง ๑๐ เมือง และเป็นอำเภอ ๑๔ อำเภอ ๒๖ ตำบล ๓ แขวง ๔ ตำบล ผู้ปกครองเมืองนครศรีธรรมราช ตอน นั้นปรับบรรดาศักดิ์ เป็น “เจ้าพระยา” ส่วนเมืองฉลองคล้ายกับ ถูกจำกัด สิทธิบางอย่าง จึงไม่สามารถเป็นเมืองใหญ่ได้ คือสร้าง กำแพงเมืองไม่ได้ อำนาจของผู้รักษาเมือง ก็ไม่ใหญ่โต อะไรมากนัก

คนเมืองนี้มีรูปร่างหน้าตา วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี สำเนียงการพูด มีคำว่า “เนตร” เสริมท้ายคำ เช่น “ไม่มีเนตร” หมายความว่า “ไม่มีอะไร เลย” ไม่ได้หมายความว่า “ไม่มีตา”... การแต่งกาย การไว้ทรงผมของสตรี นิสัยใจคอแตกต่างจากชาวเมือง นครโดยทั่วไป ท่านผู้รู้สันนิษฐานว่า สืบเนื่องมาจาก เจ้าเมืองทางเหนือ คือเจ้าเมืองกุมกามกับ นางรายา ตามหลักฐานว่าได้นำพาผู้คนพลเมืองมาตั้งบ้านเรือนอยู่ที่ปลายดอนใหญ่ ในปัจจุบันนี้ ชาวเมืองห้วยร้างทางพง ไร่ไถนา ปลูกพืชผัก ทำสวน โดยเฉพาะ สวนทุเรียน กล้วย ฝรั่ง ได้เกิดตำนาน เรื่องราวที่เล่าต่อกันมา

นายปรีชา เกิดสุวรรณ อดีตผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๘ ตำบลเทพราช อำเภอสิชล จังหวัดนครศรีธรรมราช คนในพื้นที่ บันทึกเรื่องราวไว้ว่า

แต่ก่อนนานมาแล้ว ในสมัยเมืองฉลอง (ฝรั่งเขียนชื่อเมืองในแผนที่โบราณว่า Along) สองสามี ภรรยา นาม “ทวดมั่ง” และ “ทวดมี” เป็นชาวบ้านนา ขอม (ปัจจุบันอยู่ในท้องที่ตำบลสิชล อำเภอ และ จังหวัด เดียวกัน) ท่านทั้งสองมาสร้าง “หน้า” หรือ กระโจม ในป่า หลังคามุงใบไม้ เพื่อทำการเกษตรปลูกพืชไร่ พืชสวน ณ บ้าน “หูน้ำฉา” แห่งนี้ (ซึ่งปัจจุบันอยู่ใน

นายวัชระ จามขำ วัดนธรรมอำเภอสิชล พร้อมคณะรับเงินทำบุญ

ท้องที่ตำบลเทพราช อำเภอ และ จังหวัดเดียวกัน) ที่นี้ ดินดี น้ำดี พืชผักออกงามโดยปุ๋ยธรรมชาติ โดยเฉพาะ ทุเรียนพันธุ์พื้นเมืองปลูกทิ้งไว้ในป่า มันโตแข่งกับพันธุ์ไม้ เจ้าถิ่นที่ออกอยู่ก่อน ทุเรียนแต่ละต้นโตไวสูงชะลูด แตกกิ่งสาขาผลดกทุกกิ่ง แต่ละต้นผลรวม ๑๕๐-๒๐๐ ผล ผู้เฒ่าเล่าต่อ ๆ กันมาว่า ถึงฤดูทุเรียนสุกหล่นสู่พื้น สอง ทวดท่านเก็บมารวบรวมไว้ เพื่อ “ทำบุญสวน” ซึ่งเป็น ประเพณีวัฒนธรรมที่สืบทอดมาแต่บรรพบุรุษทำให้ชาว ฉลองหนักแน่นในพุทธศาสนาหลายชั่วอายุคน นอกจากทำบุญสวนแล้วยังมีการทำบุญต่างๆ เช่น การ ทำบุญลอยแพ, การทำบุญหาบคอน, การทำบุญหว่าน, เป็นต้น เพื่ออุทิศส่วนกุศลให้เทพเทวาอารักษ์ศักดิ์สิทธิ์ เจ้าที่เจ้าทาง

พอถึงวันแรม ๙ ค่ำเดือน ๘ ทวดเชิดชวน เพื่อนบ้านมาร่วมทำบุญตักบาตร พระภิกษุที่นิมนต์ มาฉันภัตตาหาร ในสวน ส่วนของหวานมีทุเรียนเป็นหลัก ทายกทายิกาและทุเรียนประเคนพระคุณเจ้านิมนต์ฉัน ตามอริยาคัย ครั้นพระคุณเจ้ากระทำ ภัตตกิจเสร็จแล้ว ทายกทายิกาเหล่านั้นร่วมงานรับประทานอาหารและ ทุเรียนกันเต็มที่ ดิษย์วัดหาบทุเรียนกลับวัด ชาวบ้าน หาบ หาม ทุเรียนกองพะเนินดินที่กักกลับบ้าน ในกาล ต่อมาหลายชั่วอายุคน สิ่งศักดิ์สิทธิ์ประจำสถานที่นั้น คนรุ่นหลังเอ่ยออกนามว่า “ทวดหูน้ำฉา” ซึ่งหมายถึงทวด มั่งและทวดมี นามบุคคลในตำนาน

ข้างเพื่อนแก้ว

ต่อมา “หน้าทวด” ได้เพิ่มพลหน้าเข้ามาอีกหนึ่ง คือ ตาแก้ว ท่านมีเพื่อนข้างอุทิศคือเป็นอาสน์ให้หนึ่งไป ไหน มาไหนในแนวป่า ตาแก้ว ควบคุมข้างอยู่บริการ ลากซุงจากต้นตอที่โคนถึงคลองท่าหน ให้ชาวบ้านที่โคน ไม้่นำไปสร้างบ้านเรือน สร้างวัด หรือส่งขาย

วันหนึ่ง ตาแก้วซึ่งข้างมาถึงบริเวณหน้าสองทวด เป็นที่ราบริมคลองท่าหน ช่วงนี้เรียกกันว่า “คลองน้ำฉา” ลักษณะพื้นที่ ในคลองมีหินก้อนมหึมาขวางทอดยาวลึก เข้าไปในดินทั้งสองฝั่ง หินขวางคลองเป็นเขื่อนกั้นน้ำ ที่ธรรมชาติสร้างสรรค์ มวลน้ำเหนือไหลมารวมซึ่ง กระแสน้ำเอ่อล้นผ่านช่วงพื้นหินต่ำซึ่งเป็นส่วนด้านข้างของท่านบ หินกั้นน้ำ ส่วนนั้นชาวบ้านเรียก “หูน้ำ” เสียงกระแสน้ำ ที่ไหลพุ่งแรงมากตกลงวังหน้าเขื่อน คนภาคใต้ฟังเสียงนี้ แล้วบอกว่าเสียงน้ำตกดัง “ฉา” สมัยเป็นป่าดงดิบ เจริบสงัดในอากาศไม่มีคลื่นประเภทต่าง ๆ “เสียงน้ำฉา” ดังไกลกว่า ๑๐ กิโลเมตร บางคนกล่าวว่าได้ยินไปถึงปาก ดวดเลยทีเดียว

อ่านมาถึงตอนนี้ให้นึกถึงน้ำตกเหวนรก นครนายก

ว่ากันว่า สมัยนั้นข้างตาแก้ว ลากซุงจากป่าบ้าน เฝียนมาส่งที่จุดรวมไม้ริมตลิ่งให้เสร็จก่อนฤดูฝน เมื่อได้ ไม้ซุง จำนวนตามต้องการแล้ว จึงคัดหรือกลิ้งไม้ลงน้ำ มีคนคอยจับไม้ซุงมัดติดกัน โดยใช้หวายร้อยจมูกซุง ซึ่งเคยใช้เป็นรูสำหรับร้อยโซ่ให้ข้างลากมา แต่ละท่อนผูก ให้ติดกันเป็นแพ และมีคนแพซึ่งเป็นไม้ท่อนเล็กๆ หรือ ไม้ไผ่ เป็นตัวสำหรับยึดทางด้านกว้างของแพ เมื่อถึง ฤดูฝนระดับน้ำสูงพอที่จะล่องแพได้ คนแพก็จะเริ่มปล่อย แพทันที นายแพ ยื่นสั่งการให้เคลื่อนบังคับแพไปทางซ้าย หรือทางขวา เพื่อให้แพเลี้ยวไปตามร่องน้ำ หรือคูกคลอง ในทิศทางที่ต้องการทางด้านท้ายแพ มีคนคอยพาย ลงในน้ำ เพื่อช่วยให้ท้ายแพเลี้ยวไปตามร่องน้ำหรือ คูกคลองได้รวดเร็วขึ้น

นายโยธา หนอง นายก องค์การบริหารส่วนตำบลเทพราช
ประธานฝ่ายมรราช

มาถึงหู “น้ำฉา” คนล่องแพจับที่เกาะบนแพไว้แน่น “แพพุ่งหลาว” ลงลำน้ำด้านล่าง ผ่านจุดอันตรายที่สุดคือ “หูน้ำฉา” ไปได้ ก็ถึงที่หมายโดยปลอดภัย

เล่ากันว่าเคยมีคนตกจากแพขณะพุ่งหลาวลงมา จมน้ำเสียชีวิตมาแล้ว

กลับมากล่าวถึง ตาแก้ว ควบคุมของข้างนิรนาม หลังจากใช้งานแล้วตาแก้วตกปลอกข้าง คือ สวมปลอก ที่ตีนคู้หน้าของข้างเพื่อไม่ให้ไปหากินไกล ปลอยไว้ใน ป่าดงดิบ บริเวณ “หูน้ำฉา” เลิกงานในแต่ละวันก็มา พลอยอาศัยหลับนอนที่ “หน้าทวด”

คืนนั้น มีข้างป่าโขลงหนึ่ง มาเจอข้างของตาแก้ว หัวหน้าโขลงข้างเถื่อนพุ่งเข้าประสานงากับข้างตาแก้ว อย่างดุเดือดเลือดพลาญ อีกทั้งกรีกโครมเลื่อนลั่นสนั่นป่า ในที่สุดข้างตาแก้วแตกปลอกสูญหายไป แล้วคืนต่อมา ข้างป่าโขลงนั้นก็ชักโขยงกันมาหากินใกล้ที่พักของตาแก้ว

ตาแก้ว นายควบคุมข้างผู้เชื่อมั่นในตนเอง ชุ่มดูจนมั่นใจว่าข้างของตนที่แตกปลอกไปต้องอาศัยอยู่กับข้างป่าผุ่นั้น การวางแผนเพื่อได้ข้างคืนจึงเกิดขึ้นใน มโนสำนึกคืนหนึ่ง...ตาเตรียมจับตัวข้างเพื่อนแก้วมาใช้งาน เหมือนเดิม ตาแก้วจับตะขอข้างมันไว้ในมือขึ้นไปได้กรอบบนคาบไม้ที่สูงพอดีกับคอข้างข้างทางที่มันเดิน

ครูหนึ่งในยามดึกเห็นเงาตะคุ่ม ๆ คุ่มเดินตาม
หลังกันมาเจ้าพลายจำฝูงเดินนำหน้า

“มันมาแล้ว” ตาแก้วนึกและเตรียมพร้อม พอได้
ระยะ ตาแก้วกระโดดจากคาคบไม้ที่นั่งหุ่มนั่งขึ้นคร่อมคอช้าง
ทันที เจ้าพลายจำฝูงตกใจ!!!

มันสะบัดหัวไปมา ตาแก้วสับตะขอช้างลงบน
หัวมันอย่างถนัดถนี่ ! ช้างก็ไม่ยอมจำนนสะบัดหัว
พาดวงพาดงา พาดตาแก้วถลันมาถึงริมคลอง “หูน้าฉา”
ตาแก้วหมดแรงตกลงจากหลังช้าง เป็นที่ของเจ้าพลาย
ทั้งเหยียบทั้งแทง

พระครูพุทธเจติยาภิรมย์ เจ้าอาวาสวัดเจติยภูมิ เจ้าคณะตำบลทุ่งปรัง
ประธานฝ่ายสงฆ์

ตาแก้วถึงแก่ชีวิต !!!

ช้างหาย คนตาย แต่ทวดทั้งสองทำมาหากินไป
ตามประสาอีกหลายปี ต่อมาทวดมีป่วย ลูกหลานที่
บ้านนาขอม รู้ข่าวมารับไปรักษาพยาบาลที่นั่นหลายเดือน
ในที่สุดทวดมีก็ถึงแก่กรรมด้วยโรคชรา ทวดมั่งพร้อมลูก
หลานญาติมิตรจัดการบำเพ็ญกุศลตามแบบของชาวพุทธ
เสร็จงานฌาปนกิจศพทวดมีแล้ว ทวดมั่งก็กลับมาอยู่ที่
สวนหูน้าฉาเหมือนเดิมโดยไม่ฟังเสียงขอร้องทัดทาน
จากลูกหลาน ท่านก็อยู่ทำงานของท่านไปตามปกติ

ลูกหลานที่บ้านนาขอมก็หวั่งโยนนำเสปียงกรัง
ข้าวสาร อาหารแห้งมาให้ทวดที่หน้า หรือกระท่อม ๗ วัน
บ้าง ๑๕ วัน บ้าง ช่วงหลังทวดมั่งบอกว่า

“ถ้ามาถึงหน้าแล้วไม่เจอกู ให้นำข้าวของ
เหล่านั้นตั้งหรือแขวนไว้ แล้วรีบกลับบ้านอย่าให้ทันคำ”
ลูกหลานรับคำทำตามเรื่อยมา

วันหนึ่งถึงกำหนดที่จะต้องนำเสปียงกรังมาส่ง
ลูกหลานก็หอบหิ้วของกินของใช้กันมาพะรุงพะรัง
ถึงหน้าทวด วางของไว้ ไม่ทันส่งเสียงเรียกหา
พลันสายตาเห็น

เสื่อโครงตัวใหญ่นอนอยู่ใต้ถุนหน้า

บองหลา (งูจงอาง) ตัวใหญ่นอนหางพันเสาหน้า

ลูกหลานเบิ่งตาตะลึงเหมือนต้องมนต์
“นะจิงจิง” พอรู้สึกตัวก็รีบตะลีตะลันกลับไป ทิ้งร่องรอย
และเรื่องราวไว้กับราวป่าดึกดำบรรพ์แห่งเมืองฉลองก่อน
ตั้งอำเภอสิชลหลายร้อยปี

งานบุญประจำปีหูน้าฉา

อำเภอสิชลจัดตั้งขึ้นในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระ
จุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ตามพระราชบัญญัติลักษณะ
ปกครองท้องที่ ร.ศ. ๑๑๖ เมื่อวันที่ ๑๐ พฤษภาคม
พ.ศ. ๒๔๔๐ ครั้งนั้นแบ่งเขตปกครอง ๕ ตำบล คือ
ตำบลสิชล ตำบลทุ่งปรัง ตำบลเสาเกา ตำบลฉลอง และ
ตำบลเปลี่ยน กำนันผู้ปกครองตำบลมีบรรดาศักดิ์ “ขุน”
นำหน้าราชทินนาม เช่น ขุนฉลาดฉลองเขต, ขุนสมมรรด
เสาเกา, ขุนบรรเทาท้องปรัง ขุนเปลี่ยนเปลื้องภัย เป็นต้น
ผู้ใหญ่บ้านมีบรรดาศักดิ์ “หมื่น” นำหน้าราชทินนาม
เช่นกัน

จำนวนราษฎรก็เพิ่มขึ้นทุกปี ต่างก็ไปจับจอง
ที่ทำกินแผ้วถางป่าปลูกพืชโดยเฉพาะทุเรียนพันธุ์พื้นเมือง
แหล่งปลูกบริเวณหูน้าฉา เช่น “สวนหินขวาง” “สวนไส
หน้าสูง” “สวนไสแกง” “สวนหีดลุ่ม” “สวนตาคง”
 เป็นต้น แต่สวนที่กล่าวถึงมีเนื้อที่ยี่สิบสามสิบไร่ หรือ

มานาน้อยกว่านั้น ทูเรียนในสวนมีชื่อเฉพาะต้น เช่น “ไฉ่น้ำตาลทราย” รูปผลสวยรสมันหวานหอม “ไฉ่ตุง” เยื่อดีแต่ตกลงมาถึงพื้นผลทุเรียนพลิก ก้านผลหักทุกที หล่น นอกนั้นก็ชื่อ “ไฉ่ขี้นาค” “ไฉ่หมอน” “ไฉ่ปลวก” “ไฉ่ขี้หมัน” สวนน้ำฉาเหนือ เป็นต้น

เมื่อถึงฤดูทุเรียนสุกหล่นเจ้าของสวนดังกล่าว นัดกันมาทำบุญใหญ่กันครั้งหนึ่ง ณ ทุ่งน้ำฉา แห่งนี้ สถานที่จัดงานเชื่อกันว่า เป็นของเจ้าที่ในตำนาน คือ “ทวดทุ่งน้ำฉา และตาแก้ว” เป็นป่าร้างว่างเปล่ามา ตั้งแต่เหตุดังกล่าวข้างต้น ภาคกลางคืนมีมหรสพ หนึ่งตระกูล มโนราห์ กีฬาพื้นบ้านประจำฤดูกาล คือ ฟันเรียน !!!

ฟันเรียน คือการเล่นทายเม็ดในทุเรียนว่ามี จำนวนเท่าไร จำนวนขึ้น หรือลง เช่น ๑๐ ขึ้น หรือ ๑๐ ลง หมายถึง ๑๐ เม็ดขึ้นไป หรือไม่ถึง ๑๐ เม็ด เชื่อกันว่า ทุเรียนสวนโกศศักดิ์ เป็นทุเรียน “สยบเขียน” คือ ผลการทาย ตื่นเต้น “ได้เสีย” กระเป๋านักกระเป๋าดู ไปตาม ๆ กัน เพราะว่าทุเรียนสวนนี้บางต้นเม็ดเล็ก “ยุม” มาก หรือไม่มีเลย

นายวิโรจน์ ขับกล่อมส่ง สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วน จังหวัดนครศรีธรรมราช เขตอำเภอลี้ชล และประชาชนมาร่วมงาน

คำในภาษาถิ่นใต้ เรียก เนื้อที่หุ้ม ๑ เมล็ด ที่อาจเป็นเมล็ดใหญ่หรือสับก็ได้ นิยมใช้เรียก ยุมทุเรียน คนที่ฟันทุเรียนตายายทุ่งน้ำฉาให้เป็นสวนจนปัจจุบัน มีหลายคน เช่น นายเปี้ย โจมฤทธิ์ นายจบ

นางสงวน เพชรชู นายกลบ โจมฤทธิ์ นางผ่อง นินทรกิจ นายศักดิ์ ชินรัตน์ ท่านเหล่านี้ชักชวนคนร่วมกันสร้างศาลา ขึ้นหลังหนึ่ง โดยเลื่อนจากที่ทำบุญเดิมมาทางทิศใต้ ของฝั่งคลองท่านทน (ส่วนนี้เรียก ทุ่งน้ำฉา) เป็นที่ใน ครอบครองของนายจบ นางสงวน เพชรชู

ในปีนั้นชาวบ้านนิมนต์พระมาในพิธีทำบุญ พระคุณเจ้าที่รับอาราธนาในคณะสงฆ์ มีพระคุณท่าน หลวงพ่อ พระครูประสาทธรรมวิทย์ เป็นประธานสงฆ์ ก่อนทำพิธีทางศาสนาพิธี “ลอยเคราะห์ หรือ “ลอยแพ” ผู้มาร่วมพิธีตัดปลายผม ตัดเล็บ ใส่ “แพหยวกกล้วย” ในแพประดับธงริ้วหลากสี มีเครื่องเล่นสรวงบูชาเทวดา เจ้าที่ ถึงเวลาสะเดาะเคราะห์ลอยบาป คนดีกลองทัด ขณะปล่อย “แพหยวกกล้วย” ลอยน้ำไป จากนั้นเข้าสู่ พิธีทางศาสนาทำบุญใหญ่อุทิศแด่บรรพบุรุษทวดทุ่งน้ำฉา มีการไหว้พระ รัชศีล สดับธรรมชัยมงคลคาถาลองศาลา ตักบาตร ถวายสังฆทาน “มตกะภัตตาหาร” พร้อมด้วย บริวารทั้งหลายเหล่านี้ มีทุเรียนที่แต่ละคนคัดเฉพาะ ผลของ “พระเอกในสวน” กองรวมเป็นพะเนินปกกล้วย พระคุณเจ้า ในการนี้หลวงพ่อบ้านพระครู เมตตาตั้งชื่อ ศาลาให้ นามว่า “ศาลาจวนสงบ” เป็นคำที่ผวนกลับได้ ว่า “จบ สงวน” เจ้าของที่ปัจจุบัน

เสร็จพิธีพระเป็นพิธีชาวบ้านรับประทานอาหาร ร่วมกัน อิมหันาสำราญแล้วเป็นพิธีอัญเชิญ “ทวดทุ่งน้ำฉา” มาเข้าทรง ทำพิธี “เชื้อ” ด้วยบทมนิราห์ มีดนตรี ปี่กองพร้อม บางปี “ทวดทุ่งน้ำฉา” มาเข้าร่างทรงลูกหลาน ได้ถามเมื่อได้ความว่าที่มาเข้าร่างทรง คือ ทวดทุ่งน้ำฉา ปี่กลองเชิดร่างทรงแสดงท่าทางเหมือนงูเลื้อยไปรับ เครื่องเล่นบวงสรวง เป็นที่ตื่นตาตื่นใจแก่ลูกหลาน

ประเพณีกับองค์การปกครองท้องถิ่น

หน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลมีหลายข้อ มีอยู่ข้อหนึ่งระบุว่า อบต.มีหน้าที่ “ส่งเสริมการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม” ปี ๒๕๖๓ นี้ งานประจำปี

ทวดหุ้่น้ำฉาตรงกับวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๖๓ ตรงกับ
 แรม ๙ ค่ำ เดือน ๘ ณ บ้านน้ำฉา เทพรราช อำเภอลือชด
 ซึ่งจัดขึ้นเป็นประจำทุกปี ปีนี้ นายไชยา ขนอม
 นายก องค์การบริหารส่วนตำบลเทพรราช เป็นประธาน
 ร่วมด้วยนายวัชระ งามท่า วัฒนธรรมอำเภอลือชด

นายวิโรจน์ ชัยกล่อมส่ง สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วน
 จังหวัดนครศรีธรรมราช เขตอำเภอลือชด นายปรีชา
 เกิดสุวรรณ ประธานงาน พร้อมด้วยผู้นำหมู่บ้าน
 ผู้นำชุมชน ประชาชนทั่วไปมาร่วมพิธีมากมาย

การฟื้นฟูประเพณีของท้องถิ่นเกิดผลดีกับชุมชน
 หลายประการ ประวัติศาสตร์ หรือตำนานของท้องถิ่น
 เป็นเครื่องมือช่วยให้คนรุ่นปัจจุบัน รู้จักเรื่องราว
 ของตนเองว่าบรรพบุรุษคือใคร มาจากไหน มีอะไรสำคัญ
 ทำอะไรไว้บ้างหรือมีการเปลี่ยนแปลงอย่างไร ประเพณี
 ของท้องถิ่นช่วยสนับสนุนประวัติศาสตร์ในถิ่นตน
 ช่วยตอบคำถามว่าชุมชนหรือคนในชุมชนเป็นเช่นไร
 การรู้จักตนเองจะช่วยให้ชุมชนเข้มแข็ง และพัฒนาให้
 เจริญทั้งวัตถุและจิตใจคนควบคู่กันไป

